

[Glistrup]

skikkelser, mest rationelt, at man bruger den sædvanlige bevillingsmyndighed, og at man ikke for sådan en bagatelsærkasse som den, der er tale om her, etablerer en specialbevillingsmyndighed, men at bevillingsmyndigheden fremgår med de forholdstal, som folketingsvælgerne tilkendegiver på folketingsvalgdage, og ikke med de skævvridninger i fordelingen, som fremkommer, når der er andre offentlige instanser, der udpeger. Men netop den opregning, som ministeren gav af, hvem der sad i bestyrelsen for Helsefonden, viser ganske tydeligt, at der i virkeligheden er tale om offentlige midler, som alene bestyres i henhold til offentlige beskikkelser, helt modsat det, som hr. Bernhard Baunsgaard var inde på med Gyldendalfonden, eller hvad det nu var, hr. Bernhard Baunsgaard talte om der skulle i statskassen. Det er en helt, helt anden situation. Det, der er tale om her, er givet i henhold til et offentligt grundlag og bestyres af mennesker, der udpeges ved indirekte valg i stedet for, som vi vil have det, ved direkte valg.

Så var ministerens sidste argument det, at midlerne i sin tid var indbetalt til helt andre formål. Ja, midlerne blev indbetalt til sygesikringsvirksomhed, og denne sygesikringsvirksomhed, som de blev indbetalt til, udøves nu af staten, og derfor er det også naturligt, at staten overtager de penge, der er tale om. At der så, som hr. Henrik Toft er inde på, er nogle særlige historiske omstændigheder, der førte til, at man fik denne arbejdskapital, som sygekasserne havde i 1973, skubbet ind i en særlig fond, kan selvfølgelig ikke forpligte os til at slæbe rundt på det system nu så uendelig længe, som tilfældet er.

Hr. Henrik Toft undrede sig over, at fremskridtspartiet ikke ville have forskning inden for sundhedsaktiviteter og andre gode formål. Jo, det vil vi have, men vi kan bare ikke se, at der kan være nogen særlig grund til, at forskningen inden for sundhedsaktiviteter eller tilskud til plejehjem skal afhænge af, hvordan obligationskurserne rasler op og ned, og hvad der kommer af disse meget små udbytter. Der er under alle omstændigheder tale om småpenge i forhold til, hvad samfundets samlede behov er. Vi kan ikke se, at det skal være afgørende for, om man skal bruge mere eller mindre på plejehjem, om man skal bruge mere eller mindre på forskning inden for sundhedssektoren. Det skal være en sam-

let vurdering, der til syvende og sidst foretages her i dette ting og af dette ting udøves gennem dets finansudvalg. Det skal ikke være afhængigt af, hvor mange kuponrenter man nu kan få ind ved at klippe kuponer, alt efter hvordan forholdene udvikler sig på Børsen. Det skal ikke være afgørende for dette lands sociale status, sådan som det faktisk bliver på den måde, som man kører tingene på.

Hr. Freddy Madsen var bange for, at hvis man nedlagde fonden først, ville man ikke få pengene til sundhedsmæssige og sociale formål. Det er til syvende og sidst afhængigt af flertallet i dette ting, for flertallet i dette ting kan selvfølgelig også tage højde for, at når der nu er noget, som man kan skubbe over på Helsefonden, ja, så overlader man til den at klare opgaverne, og så får man forsømt nogle af de ting, som man virkelig skal tage højde for. Denne dobbelte administration kan enten føre til dobbeltdækning eller, hvad der er meget farligere, til, at der kommer et hul ind imellem, fordi man spiller sorteper med hinanden. I finansudvalget siger man: det kan Helsefonden nok klare, og i Helsefondens bestyrelse siger man: det må almindelige statspenge klare, og så risikerer man, at nødvendige sociale opgaver overhovedet ikke bliver løst, fordi man kører med dette ping-pong system frem og tilbage.

Nu er lovforslaget jo ikke fremsat forgæves, for havde vi ikke fremsat forslaget, havde vi ikke fået dette vidunderlige indlæg, som hr. Jørgen Damgaard leverede. Det var virkelig en oplevelse at høre hr. Jørgen Damgaard tale om, hvor uhyggeligt indholdet var, det var det ordrette udtryk, hr. Jørgen Damgaard brugte, at man hældte 300-400 mill. kr. yderligere ned i statskassen. Det kan jeg godt forstå at man kan få visse kuldegysninger ved, når man ser, hvordan statskassens forhold er i øjeblikket, men at det skulle være så slemt og så forfærdeligt, at man fik overflyttet 300-400 mill. kr. til statskassen, forstår jeg ikke.

Dernæst sagde hr. Jørgen Damgaard, at man ville tage penge fra nogle andre, men klogeligt undlod han at fortælle, hvem disse andre var, som man ville tage pengene fra, for de, som har sparet pengene op, nemlig sygekasserne, eksisterer ikke mere, så der er ikke nogen andre, som man tager pengene fra, og de, der har indbetalt penge til sygekasserne oprindelig, er, som fru Karen Thu-